

tart for Staden Kjøbenhavn's udenbys Grunde*). Sagen er til 1ste Behandling.

Lehmann: Der gjælder ved denne Lov det Samme som ved den foregaaende, at her ikke kan være noget principielt Spørgsmaal, der kan opfordre Rigsdagen til Granskning. Det kan vistnok være meget vanskeligt at fælde nogen Dom over, i hvilken Grad og Omfang de Grunde, om hvis Pligt til at bidrage til Communens Udgifter der ikke kan være nogen Tvivl, bør drages ind under Loven; men ligesaa klart er det, at det er et Spørgsmaal, hvorpaa ikke noget Medlem paa Rigsdagen vil finde sig foranlediget til at gaae ind. Naar man altsaa saaledes maa tage Hovedspørgsmaalene som givne, i det Dødblik Regjeringen og vedkommende Communalbestyrelse ere enige, er det kun meget secundaire Bemærkninger, som der her kan være Tale om. Jeg skal saaledes kun henlede Opmærksomheden paa, at naar § 3 siger: „at Gaardspladser og aabne Pladser, der benyttes til industrielt Brug, henregnes til samme Klasse, som den Grund, hvormed de nærmest staae i Forbindelse“, og at „naar en saadan Forbindelse ikke finder Sted, henregnes de til 1ste Klasse“ saa forekommer det mig for det Første, at det er overmaade vanskeligt at danne sig et Begreb om, hvad det vil sige, at en Gaardsplads staaer i Forbindelse med en anden Grund. Det er høist rimeligt, at hvor der er en Gaardsplads, maa der være Bygninger; den kan fremdeles støde paa den ene Side til en Have og paa den anden Side til en Græsmark. Men dernæst skal jeg bemærke, at naar Intet stod derom i Loven, vilde Ingen salde paa, at en Gaardsplads skulde henregnes til 1ste Klasse og sættes i Klasse med Græsmarker, men at der snarere, siden der er en Klasse, hvortil regnes Tommerpladser og overhovedet Grunde, der anvendes

til Handelsbrug, derfra kunde hentes en Analogi for at henregne den til 3die Klasse istedetfor til 1ste; det vil efter Loven gjøre en overordentlig stor Forskiel, til hvilken Klasse den henregnes. Jeg har grandstet saa meget over § 5, at jeg drifter mig til at sige, at det kun er ved Gjætning, man kan finde Resultationen. I den nævnte Paragraph er det faktisk, at foruden den Værdi, Bygningen har som saadan, altsaa med det deri anbragte Materiale og Arbejde, og uden Hensyn til, hvad Bygningen vil koste i Handel og Wandel, og foruden Værdien af Grunden, skal der desuden regnes Noget, der kaldes Beliggenhedsværdi. Det er ganske vist, at Bygninger kunne være af forskellig Værdi i Handel og Wandel, uagtet de dog for sig ere ligemeget værd, alt efter som de ligge, og at de altsaa henføres til forskellige Classer, er meget rimeligt; men jeg troer, det vil blive altsfor compliceret, naar denne Beliggenhedsværdi skal bestemmes til visse pCt. af Assuranceværdien, der efter § 4 kan rectificeres, og altsaa maa antages at være den virkelige Bygningsværdi, og jeg forstaaer ikke, hvad den hele Mellemsætning vil sige, at der skal tillægges en Værdi af saa mange pCt. af Assuranceværdien, som Bygningernes virkelige Værdi findes at overstige denne; den gjorte Henvisning til § 2 har virkelig ikke Meget at sige, da den kun ganske simpelt omtaler et Factum, hvoraf Intet videre i saa Henseende kan udledes. Er min Formening rigtig, troer jeg, at det overmaade let kunde udtrykkes saaledes, at til den rectificerede Bygningsværdi, der, hvis jeg ikke har misforstaaet det Hele, bliver den samme som Assuranceværdien, skal der lægges visse pCt. under Navn af Beliggenhedsværdi. At denne Tillægsafgift kaldes pCt. af Assuranceværdien, vil jeg lade gaae, men saa kan jeg ikke forstaae alle de øvrige Bestemmelser, der indeholdes i Paragraphen. Til disse korte Bemærkninger skal jeg indskrænke mig.

*) Udkastet findes i Anhang A.